

Ayhan Gökhan

Kérdez

*a pontosságomért szeretsz? nem, erre
nem visz rá a lélek, a fátyolos hajlam.
hát akkor mire visz rá mégis? bambán
kérdzem, talán a másik,
kettőnkből kirakott, könnyű útra,
köntösöd a fogason lóg, a fürdő
párlatában megpuhult, mint a hús és
illatos, sebeit eltakarja
az árnyékfény, a két test koccanás,
a konyhák csészéit beidézi,
lefekszünk, ágytól-ágyig
ér a lélek, a többi csak körülmény.*

Reggel

*nem volt értelme ennek, semmi sem
volt olyan, belőle jelentést nyerjek,
a törvényeket, mint kockát, elvetem,
nem tudok mit kezdeni meg nem értett
mondatokkal, ismétlésüket sokáig
nem tudom elviselni, embertelen
nyelvezugokból fúj a hideg szél, talán itt
kéne befejezni, emelem két kezem
az arcom elé, hideg kanálvég felé,
a reggel is egy mondat, de nem a legjobb,
megint a legrosszabbat jelentené
a kihűlt kávét, naptól szennyes alsót,
vonatra szállni, sínre tenni magam,
a legszebb reggel talán mondattalan.*

Emigrált

*nem az én gyerekkorom, mert
a gyerekkoromban semmi sem ment,
rosszul működött. halott anya, emigrált apa.*

*a homokozóra nyíló ajtót bezártam.
jól vagyok. nincs semmi. úgy általában.
halott anya, emigrált apa.*

*volt cirkusz, anyám és köztem
amíg élt, emigrált apa nem
emigrált vissza. anya meg nem
támadt fel. nőttem, mint vizekben
a mélység. nedves anya és emigrált apa.*